

[Εκτύπωση](#)

Ανάλαφρη «Καμεράτα» με Μότσαρτ – Σοστακόβιτς

Κριτική του Νίκου Α. Δοντά

Μία ξεχωριστή συναυλία έδωσε η Καμεράτα – Ορχήστρα των Φίλων της Μουσικής στην Αίθουσα Μητρόπουλου στις 16 Ιανουαρίου: το πρόγραμμα ξεκίνησε με χιούμορ, απογειώθηκε χάρη στην εμπνευσμένη μουσική του Μότσαρτ και κατέληξε χαμηλόφωνα με τις σκέψεις του Σοστακόβιτς.

Αντί του αρχικά προβλεπόμενου Κωνσταντίνου Καρύδη, την συναυλία διηύθυνε ο Αλέξανδρος Μυράτ, που μοιάζει να εμπνέεται ιδιαίτερα από το ανάλαφρο, γοητευτικό, κομψό και παιχνιδιάρικα ερωτικό πνεύμα του ροκοκό. Σε αυτό ανήκει η Συμφωνία Κοντσερτάντε σε μι ύφεση μείζονα του Μότσαρτ, έργο τυπικό της δεκαετίας 1770-1780, που τοποθετήθηκε στον πυρήνα της συναυλίας. Η διεύθυνση του Μυράτ ισορρόπησε με αριστοτεχνικό τρόπο τις διαθέσεις, και φρόντισε ώστε ο διάλογος ανάμεσα στα τέσσερα σολιστικά όργανα και την ορχήστρα να κυλήσει με τη μεγαλύτερη χάρη και διαφάνεια.

Ο Μότσαρτ είχε συνθέσει το έργο για τις ικανότητες τεσσάρων συγκεκριμένων μουσικών. Ο Μυράτ είχε στη διάθεσή του ισάριθμους έξοχους δεξιότητες, ανάμεσα στους οποίους διακρίθηκε η Μαρί-Σεσίλ Μπουλάρ – κλαρινέτο, για την ξεχωριστή μουσικότητα και την ευγένεια της ερμηνείας της. Ο σχηματισμός των φράσεων, οι τονισμοί και οι μουσικές υπο-ενότητες που έπλαθε, έδιναν παλμό και αναδεικνυαν το περιεχόμενο της γραφής του Μότσαρτ. Σε υψηλό επίπεδο κινήθηκαν επίσης ο Δημήτρης Βάμβας – όμποε, ο Αντώνης Λαγός – κόρνο και ο Αλέξανδρος Οικονόμου – φαγκότο, με αποτέλεσμα μία συναρπαστική ερμηνεία της Συμφωνίας.

Μουσικοί προβληματισμοί

Η συναυλία άρχισε με ένα ενδιαφέρον έργο του γεννημένου το 1944 Ιταλού συνθέτη Χούμπερτ Στούπνερ. Από μόνος του ο τίτλος -Concert Musique KV1991, «Amadeus»- προϊδεάζει για το περιπαυκτικό περιεχόμενο της σύνθεσης, που με αφορμή τα 200 χρόνια από το θάνατο του Μότσαρτ, θέτει ερωτήματα σχετικά με τη συνέχεια μιας μουσικής που τρέφεται από τις σάρκες του παρελθόντος. Το ερώτημα, στο οποίο ο Ξενάκης απάντησε με την δική του εκ του μηδενός δημιουργία, απασχόλησε τον Στούπνερ, που ξεκίνησε τη διαδρομή του πλάι στους κορυφαίους της Σχολής του Ντάρμστατ (Στόκχουζεν, Λίγκετ και Ξενάκη). Το συγκεκριμένο έργο δημιούργησε απ' αρχής μία παραμυθένια νοσταλγική ατμόσφαιρα πλάθοντας ήχους «μουσικού κουτιού» –ταυτόχρονα και μακάβριου θρίλερ– καθιστώντας απολύτως σαφή το στόχο του. Η Μαριλένα Δωρή - φλάουτο και η Μ.Σ. Μπουλάρ συνέβαλαν αποφασιστικά.

Η βραδιά έκλεισε με το Κουαρτέτο εγχόρδων αρ. 10 του Ντμίτρι Σοστακόβιτς, στη μεταγραφή του για ορχήστρα εγχόρδων από τον Ρούντολφ Μπαρσάι. Η κυρίαρχη χαμηλόφωνη, εξομολογητική διάθεση της σύνθεσης δόθηκε με τρυφερότητα και ευγένεια, ενώ το δεύτερο μέρος αποδόθηκε από τον Μυράτ με ένταση και φλόγα, προσφέροντας την απαραίτητη αντίστιξη.

Ημερομηνία : 02-02-2003

Copyright: <http://www.kathimerini.gr>

[Κλείσιμο](#)

